

Kállay Kotász Zoltán UTÁNA

 ligetmuhely.com/kallay-kotasz-zoltan-utana/

– Géza! – Kis szünet. – Géza, hol a fenében vagy?!

Géza most sincs itt, lement újságért.

„Mindjárt jövök”, mondta halkán,

Lórika, a felesége ezt vagy hallotta, vagy nem,

Géza lement.

Az újságosbódé egészen közel, a kapu előtt áll, balra,

Géza jobbra kanyarodik,

elmegy a presszóig, esetleg a cukrászdáig, beül.

Portál mögötti szélső asztal, innen a térre látni, panorámásan.

Lehunnya szemét,

moccanatlanul ül, aztán a felöltője zsebébe kotor,

tárcát húz elő, köhög.

(Tüdőrák. Szövik a moirák,

már majdnem elkészült.)

Lassú mozdulattal Fecskét emel ki,

szájába csúsztatja, ott tartja, míg a nadrágzsebből

– köhécselés, csukott szájjal, rázkódva –

gyufa érkezik. Rásercint.

Az égéstermék – első szippantás – mélyen lenn tartja,
majd kényelmesen, enyhén csücsörített szájjal kifújja.
Nézi a bodrokat. Belehunyorít.
Pincér jön, megáll az asztalnál, nem kérdez semmit.
– Szódát – szól a térre pillantva Géza,
hangsúlytalanul. Üres hangsor.
Jelenthetné: „elgázosítás”.
Ismét szippant, s most fölfelé ereget,
feje rövid ideig úgy marad, féloldalasan hátrabillentve.
A parázs felizzásaival és visszaszürküléseivel
a füstszűrőhöz közeledik, utolsó slukk,
ezúttal karikát lehel belőle,
pöndörödve tágul, növekszik, majd alakját veszítve szétesik.
Tíz fillért tesz az asztalra, mutatóujjával a pohár mellé csúsztatja,
a víz fele ott marad.
Kilép a presszó ajtaján, köhögőroham.
Vissza a kapuig, meglassított, kurta léptekkel,
felfelé a kopott élű, töredezett lépcsőkön,
„az újság...”, dűnnyögi, megfordul, megint le, bódé.
– Magyar Nemzet – mondja kissé erőteljesebben, hangosabban,
fizet, a lapot összetekeri, hóna alá szorítja.
Pár pillanat múlva üres az utca.

kép | fortepan.hu